

Suzanne Valkenburg, zonder titel, 2000, fotografie. Hangt in de fotogalerij Studiecentrum Medische Wetenschappen.

Foto: Jan van Teeffelen

Op het eerste gezicht weet men niet wat men ziet. Is het een houtdruk, de nerven nog zichtbaar? Maar de randen van het kunstwerk wijzen eerder op een foto – wat het ook is. Terwijl de techniek deze eerste vragen oproept, stelt zich al gauw de kwestie: wat valt hier te bekijken? Alsof de kunstenaar, Suzanne Valkenburg, het antwoord wil verluieren, heeft ze alles donker gemaakt. De zwarte kleur overheerst. En daarin zijn twee ogen te zien. Twee ogen, maar niet één gezicht. Een zelfde oog twee keer herhaald? Door de twee verschillende monden, lijkt het om twee afzonderlijke gezichten te gaan. Maar of die twee iets met elkaar hebben, dat wordt niet duidelijk. Ze kijken elkaar

niet aan. En ook niet in dezelfde richting, niet naar eenzelfde punt. Ze zijn trouwens van elkaar gescheiden door een strook van hout. Intussen kijken beide ogen wel min of meer voor zich uit, de ruimte voor de foto in – naar de plek waar wij staan of voorbijlopen. Zo lijken ze vanuit de donkerte, van tussen de kieren in een houten schutting, ons in de gaten te houden, ons te bespioneren. Wie kijkt naar wie? Deze foto speelt een subtiel spel met de toeschouwer, waardoor hij of zij op zichzelf teruggeworpen wordt en zich waarschijnlijk enigszins ongemakkelijk voelt.

Daan Van Speybroeck